

SỐ 402

KINH BẢO TINH ĐÀ-LA-NI

QUYỂN 1

Hán dịch: Đời Đường, Tam tạng Ba-la-pha-mật-đa-la.

Phẩm 1: HÀNG PHỤC MA

Tôi nghe như vậy:

Một thời Đức Thế Tôn ở bên hồ Ca-lan-đà trong rừng Trúc thuộc thành Vương xá, cùng với chúng đại Tỳ-kheo, gồm một ngàn người, đều là các bậc A-la-hán, đã hết các lậu, việc làm đã thành tựu, bỏ các gánh nặng, đạt được tự lợi, hết các kết sử, đều đắc Chánh tri, tâm khéo giải thoát; cùng với chúng Đại Bồ-tát, gồm một vạn người. Những vị ấy tên là Đồng Trì Tu-di Đảnh Đồng chân, Thủy Trí Đồng chân, Địa Trí Đồng chân, Thắng Trí Đồng chân, Không Trí Đồng chân, Minh Trí Đồng chân, Điện Trí Đồng chân, Văn-thù-sư-lợi Đồng chân, Hàng Phục Thắng Đồng chân, Thủy Thiên Đồng chân, Vô Cấu Đồng chân, Đại Bồ-tát Di-lặc Đồng chân làm thượng thủ. Tất cả đều được. Sẵn-đề Đà-la-ni Nhẫn nhục Tam-ma-đê, đầy đủ trí tất cả pháp không chướng ngại, đối với tất cả chúng sinh, tâm các vị ấy luôn bình đẳng, qua khỏi các cõi ma, khéo vào cảnh giới trí của tất cả Như Lai, đầy đủ đại Từ, đại Bi và trí thiện giải phương tiện đều theo Đức Phật, trụ ở bên hồ Ca-lan-đà, trong rừng trúc, thuộc đại thành Vương xá.

Bấy giờ, tại đại thành Vương xá có hai ngoại đạo, trí tuệ thông tỏ thấu đạt hơn mười tám minh xứ; cùng với năm trăm người. Một người tên là Ưu-ba-đề-sa, người thứ hai tên là Câu-lợi-đa, đều bậc thượng thủ của nhóm người đó. Họ cùng hẹn với nhau, sẽ cùng đạt pháp giải thoát. Lúc ấy, vào buổi sáng sớm, Trưởng lão A-thuyết-thị (*Đời Đường gọi là Mã Thắng*), đắp y mang bát, vào đại thành Vương xá khát thực. Ưu-ba-

để-sa thấy Tôn giả A-thuyết-thị thì sinh tâm hy hữu: “Ta chưa từng thấy người nào uy nghi đĩnh đạc như vị Sa-môn này, lại khó có ai sánh với vị Tỳ-kheo đó. Ta nên đến hỏi xem, vị Trưởng lão này, đã lấy ai làm thầy, nương ai xuất gia, nương ai cầu pháp?” Ưu-ba-đề-sa liền đến chỗ Tỳ-kheo đó; đến nơi nói những lời thăm hỏi xong, rồi lui đứng qua một bên, bạch Trưởng lão A-thuyết-thị:

–Tôn giả lấy ai làm thầy? Nương ai xuất gia? Nương ai cầu pháp?

Trưởng lão A-thuyết-thị đáp:

–Có một vị dòng họ Thích, dũng mãnh tinh tấn, có thể tu đại khổ hạnh, ở tất cả chỗ đều tự tại tối thượng, đã qua bể cả sinh tử vô biên, nay đem tâm đại Bi muốn hóa độ chúng sinh; danh hiệu ngài là Phật. Ngài giác ngộ cho chúng sinh, làm cạn khô bể khổ, không ai sánh bằng. Tôi quy y ngài và cầu pháp giải thoát.

Ngài Ưu-ba-đề-sa nói:

–Bậc thầy đó vì Tôn giả giảng nói những pháp gì? Lấy gì để dạy?

Trưởng lão A-thuyết-thị đáp:

–Hay thay! Hãy lắng nghe! Tôi sẽ vì ông mà giải nói!

Liền nói bài kệ:

*Nhân duyên, nghiệp, phiền não
Thế gian chuyển như vậy
Nghiệp phiền não chẳng sinh
Đạo sư dạy như vậy!
Sinh, lão, tử, hoại tan
Ấy giải thoát vô thượng
Như Ngưu vương dũng mãnh
Như Lai tự ngộ nói.*

Ưu-ba-đề-sa nghe bài kệ này rồi thì xa trần lìa cấu, được Pháp nhãn thanh tịnh, đắc quả Tu-đà-hoàn và nói kệ:

*Tôi chứng, hiểu thật pháp
Cạn hẳn dòng tử sinh
Đó là Như Lai nói
Tạng cam lộ khó được.
Chúng sinh dứt được khổ
Trí tuệ thường đoạn trừ
Tu vô lượng pháp môn*

*Rốt cùng cũng được đạo
Hành đạo rốt cùng ấy
Được Niết-bàn Vô thượng.*

Ưu-ba-đề-sa nói kệ này xong, liền bạch với Trưởng lão A-thuyết-thị:

–Thưa Trưởng lão! Thầy của Trưởng lão là Đức Như Lai Ứng Cúng, Chánh Đẳng, Chánh Giác, hiện nay ở chỗ nào?

Tôn giả A-thuyết-thị đáp:

–Đức Như Lai thầy tôi hiện nay ở bên bờ hồ Ca-lan-đà, trong rừng trúc, thuộc thành Vương xá; cùng với chúng đại Tỳ-kheo gồm, một ngàn người; họ vốn là người ngoại đạo, được gặp Phật rồi xin xuất gia.

Ưu-ba-đề-sa nói:

–Tôi nay từ giả Thiện tri thức và các quyến thuộc, đi đến chỗ Phật, xin xuất gia.

Ưu-ba-đề-sa làm lễ nơi chân Tôn giả A-thuyết-thị, nhiễu quanh bên phải ba vòng, rồi từ tạ mà đi. Ông ấy đi đến chỗ bạn cũ Câu-lợi-đa. Câu-lợi-đa thấy Ưu-ba-đề-sa từ xa đi đến, gặp nhau rồi, liền hỏi Ưu-ba-đề-sa:

–Này bạn! Các căn thanh tịnh, sắc diện tươi vui, nhất định là ông đã được cam lộ rồi!

Ưu-ba-đề-sa nói:

–Đúng vậy! Thưa Trưởng lão! Tôi hôm nay, được pháp cam lộ. Hãy lắng nghe! Lắng nghe! Tôi nay sẽ vì bạn mà nói pháp đạt được.

Câu-lợi-đa liền đứng dậy, trật áo vai phải, quỳ gối phải xuống đất, chắp tay, cung kính, nói kệ thỉnh:

*Xin nói đạo Vô ưu an lành.
Đạo này chóng qua biển ba cõi
Phân biệt được các ám, oán tặc.
Theo đạo này rồi chẳng luân hồi.*

Ưu-ba-đề-sa đem bài kệ đã nghe, vì bạn mà nói:

*Nhân duyên, nghiệp, phiền não
Thế gian chuyển như vậy
Nghiệp phiền não chẳng sinh
Đạo sư dạy như thế!
Sinh, lão, tử, hoại tan
Ấy giải thoát vô thượng*

*Như Ngütu vương dững mãnh
Như Lai tự ngộ nói.*

Câu-lợi-đa nghe bài kệ này xong, tâm rất vui mừng; một lần nữa khen ngợi, thỉnh nói lại với bài kệ trước:

*Khổ, diệt, tịch, dứt cấu
Mâu-ni nói pháp này
Tất cả phiền não dứt
Đoạn các kiến vô tri.
Hữu vi: Uế, ác, không
Vô ngã, chẳng thể tin
Nói lại pháp tịch tĩnh
Tôi nghe được Niết-bàn.*

Ngài Ưu-ba-đề-sa một lần nữa, lại vì bạn, nói bài kệ đã nghe:

*Nhân duyên, nghiệp, phiền não
Thế gian chuyển như vậy
Nghiệp phiền não chẳng sinh
Đạo Sư dạy như thế!
Sinh, lão, tử, hoại tan
Ấy giải thoát vô thượng
Như Ngütu vương dững mãnh
Như Lai tự ngộ nói.*

Câu-lợi-đa nghe lại bài kệ này xong thì xa lìa trần cấu, được Pháp nhãn thanh tịnh, đắc quả Tu-đà-hoàn, rồi dùng kệ khen:

*Như pháp chân hạnh này
Thuyền nhanh qua khỏi dòng
Trí này dứt ba khổ
Đưa thế gian về bến
Các ma ám phiền não
Biết rõ để điều phục
Giải thoát lìa oán tránh
Biển khổ liền khô cạn.*

Nói kệ rồi, Câu-lợi-đa hỏi bạn:

–Vậy nay Đức Thế Tôn trụ ở đâu?

Ưu-ba-đề-sa nói:

–Tôi nghe Đức Thế Tôn đang ở bên bờ hồ Ca-lan-đà, trong rừng Trúc, tại đại thành Vương xá; cùng với chúng đại Tỳ-kheo tăng và chúng Bồ-tát. Nay tôi nhất định sẽ cùng bạn đi đến chỗ Đức Thế Tôn, cầu Phật xuất gia.

Câu-lợi-đa nói:

–Đúng vậy! Thưa Trưởng lão! Ta nên nói với nhóm đệ tử của mình; hãy đi đến chỗ Đức Thế Tôn cùng nhau xuất gia luôn!

Ưu-ba-đề-sa cùng với Câu-lợi-đa đi đến chỗ đồ chúng của họ. Khi ấy, trong khoảnh khắc như một niệm; ma ác nghe được trong nước Ma-già-đà, có hai ngoại đạo, là Ưu-ba-đề-sa cùng Câu-lợi-đa, thông minh tròn đủ, danh tiếng vang khắp, là những bậc thiện trưởng phu, cùng với các quyến thuộc; đang muốn xuất gia học đạo, ở trong pháp của Sa-môn Cù-đàm. Ma đó khởi ý niệm: “Kỳ lạ thay! Nếu hai người này, xuất gia trong pháp của ông Sa-môn Cù-đàm thì cảnh giới của ta sẽ trống không! Ta phải đến chỗ hai vị đó ngăn chặn sự xuất gia ấy, khiến họ mang ác kiến.” Lúc đó, trong khoảnh khắc chỉ như một niệm, ma ác biến mất khỏi cung mình, hóa làm hình tướng uy nghi của Tôn giả A-thuyết-thị, hiện ra giữa đường, đứng trước mặt hai người, nói như vậy:

*Như trước ta đã nói
Thử ông! Chớ quyết định
Việc như hai ông làm
Sẽ mau thọ dục lạc
Tất cả nghiệp đen, trắng.
Nhân quả; thấy đều không
Không sinh, già, bệnh, chết
Cả đời sau cũng không
Phước, phi phước, nghiệp quả.
Có, không nhân này tạo
Thích tử vì lợi nói
Nên bỏ, ông chớ tin!*

Ưu-ba-đề-sa và Câu-lợi-đa nghe lời nói này xong, đều nghĩ: “Ma ác này đến để phá hoại sự xuất gia của chúng ta.” Lúc ấy, Ưu-ba-đề-sa quay lại gọi đệ tử, nói như vậy:

–Này các ông! Hôm nay, phải nhớ là thế gian có rất nhiều tai họa và lỗi lầm. Nói rồi liền nói kệ:

Chúng sinh bị già bức

*Bị khổ, chết ràng buộc
Phải đoạn hai thứ đó
Nhất định sẽ xuất gia.*

Còn Câu-lợi-đa thì dùng kệ đáp:

*Biết trí Vô thượng thiện
Giữ pháp diệt ba khổ
Ông nói tham chẳng đoạn
Trí ta chẳng lay động.
Tâm kiên cố như vậy
Với người khác đã không
Chúng ta thoát vòng khổ
Chánh trí hết mê lầm.
Chớ giả dáng sư tử
Mà gào tiếng dã can.*

Bấy giờ, chư Thiên trụ ở trong hư không, như thấy được chân lý liền khen hai vị trượng phu này:

–Hay thay, hay thay! Thừa các trượng phu! Hai người đúng là bậc thượng thủ, ở trong tất cả chúng sinh! Đạo Thắng diệu này, là tối đệ nhất, đối với tất cả thế gian! Đạo này dứt tất cả khổ! Đạo này vào được tất cả hành xứ của Như Lai! Đạo này được sự tán dương của tất cả các Đức Phật! Đó gọi là nương theo Phật xuất gia.

Khi đó, lòng ác ma phát sinh ưu khổ, liền biến mất.

Bấy giờ, Ưu-ba-đề-sa cùng Câu-lợi-đa, tự quan sát đồ chúng của mình, rồi kêu gọi các đệ tử, nói lên lời như vậy:

–Các ông nên biết! Chúng ta muốn vượt bể khổ già chết thì nên nương theo Đức Phật xuất gia! Các ông, nếu chẳng ưa xuất gia theo Phật, nên trụ ở đây!

Năm trăm đệ tử đều thưa:

–Pháp giải thoát của con, đều nương theo thầy học tập. Hai thầy nay đã quyết định việc lớn, chỗ hai thầy quy hướng ấy, chúng con đều xin thuận theo nên cũng nương theo đó mà xuất gia học đạo.

Thế là, Ưu-ba-đề-sa và Câu-lợi-đa, cùng năm trăm đồ chúng, lần lượt đi đến chỗ Đức Phật. Ác ma đã biết việc này, ở bên ngoài thành Vương xá, hóa ra một hầm lớn, sâu hàng trăm do-tuần, khiến cho hai người chẳng thể đến được chỗ Đức Phật Thế Tôn. Đức Như Lai dùng

sức thần thông, khiến cho hai người này chẳng thấy hầm lớn, cứ thẳng đường mà đi. Ma ác lại ở phía trước hai người, hóa ra ngọn núi, cao đến một ngàn do-tuần, vô cùng hiểm trở, không có đường nhỏ xuyên qua. Ở nơi núi đó, lại hóa ra một ngàn sư tử, uy mãnh đáng sợ. Khi ấy Đức Thế Tôn dùng sức thần thông giúp cho hai người kia, không thấy núi lớn và bảy sư tử cũng không còn uy mãnh gầm tiếng đáng sợ; hai người thẳng đường đến Phật, cùng với vô lượng trăm ngàn chúng sinh vây quanh ở đó để cúng dường chỗ Đức Phật nói pháp.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Các ông có thấy hai thiện trưởng phu làm thượng thủ của chúng kia, đang cùng đồ chúng, đi đến chỗ ta chăng?

Các Tỳ-kheo đều đáp:

–Chúng con đã thấy.

Đức Phật nói:

–Thiện trưởng phu này và các đồ chúng của họ sẽ xuất gia và ở bên ta. Một người là trí tuệ đệ nhất trong tất cả đệ tử Thanh văn. Một người là thần thông bậc nhất trong chúng Thanh văn của ta.

Lúc đó, trong chúng có một vị Tỳ-kheo dùng kệ khen:

Hai vị thông tuệ, cùng quyến thuộc

Thượng nhân lợi ích Phật đã nói

Đủ trí thần thông không sợ hãi

Nên ta nghênh đón hai trưởng phu.

Vị Tỳ-kheo kia nói kệ xong, liền đứng dậy, cùng với vô lượng chúng Tỳ-kheo và Ưu-bà-tắc, chúng xuất gia... đón tiếp hai người ấy và khéo nói lời thăm hỏi. Hai người đó, đi đến chỗ Đức Phật, cung kính đánh lễ dưới chân Phật, nhiễu quanh bên phải ba vòng, đứng trước Đức Phật, bạch:

–Thưa Thế Tôn! Chúng con hôm nay, cầu xin Đức Phật cho phép xuất gia, thọ giới Tỳ-kheo, tu hành phạm hạnh.

Đức Phật nói:

–Này thiện nam! Hai ông tên là gì?

Ưu-ba-đề-sa thưa:

–Đề-sa là cha, Xá-lợi là mẹ, nay con theo mẹ, nên tên là Xá-lợi-phất. Cha mẹ hôm nay, đã cho phép con xuất gia.

Câu-lợi-đa thưa:

–Kiều-trần-như là cha, Mục-già-la là mẹ. Nay con theo mẹ, nên tên là Mục-già-la. Cha mẹ hôm nay, đã cho phép con xuất gia.

Đức Phật nói:

–Hai ông và các quyến thuộc, có thể ở chỗ ta xuất gia thọ giới Cụ túc, tu hành phạm hạnh.

Đức Phật nói lời đó xong thì hai người này thành giới Cụ túc. Năm trăm đồ chúng, không bao lâu, cũng cùng với hai thầy được giới Cụ túc.

Lúc ấy ma ác liền tự hóa làm hình dáng trời Ma-hê-thủ-la, đứng trước Đức Phật, nói kệ:

*Trí lợi thế gian hay luận bàn
Thắng trí phương tiện đến bờ giác
Hết thấy đều lẽ dưới chân ta
Ta là đại Đạo sư của họ.
Đệ tử Cù-dàm cùng bà con
Tất cả nên mau quy y ta
Ta nay vì ông sẽ tuyên dương
Diệu đạo khéo tịch diệt yên ổn.*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp:

*Đạo người nói hướng về cõi ác
Chúng sinh thực hành chìm bể khổ
Đạo ta khiến cõi động chẳng động
Biển khổ thế gian đều khô cạn.
Tại sao kêu mạn không xấu hổ
Lại còn khoe mình giọng dã can
Việc ma của người, nay ta trừ
Việc ấy không trở lại với ta.*

Thân biến hóa Ma-hê-thủ-la của ác ma nghe kệ xong liền biến mất. Rồi lại hóa làm hình dáng Phạm Thiên vương, đứng ở trước Đức Phật, nói kệ:

*Phiền não có mầm nghiệp
Trí tuệ đã trừ tan
Ở đây vì sao mạn
Cần khổ lợi chúng sinh
Ở đời không tự tại
Do chẳng kham dụng đạo
Mâu-ni bệnh đã trừ
Nên mau vào Niết-bàn!*

Đức Thế Tôn dùng kệ đáp lại:

*Ta xem các chúng sinh
Hơn lượng cát sông Hằng
Dùng lực đại Từ bi
Giáo hóa khiến giải thoát.
Chúng sinh thượng trung hạ
Khiến thế gian giải thoát
Chúng sinh giải thoát xong
Sau đó vào Niết-bàn.
Vì sao dùng tuệ ác
Đối trá cầu thỉnh ta.*

Ma ác nghe kệ sinh tâm lo sợ, hối hận ở trước Đức Phật liền biến mất, trở về cung trời của ưu não, lặng thinh mà ngồi. Đang lúc ấy, các quyến thuộc của ma tìm đến hỏi lẫn nhau:

–Đại vương của ta hôm nay, vì nhân duyên gì mà vào trong nhà ưu não, không ai biết cả.

Bấy giờ, năm trăm kỹ nữ của Ma vương, thấy đều đẹp để mang các thứ như vòng hoa, bột hương, hương xoa, trống trời tấu lên năm trăm âm thanh kỹ nhạc; tập họp ở trước Ma vương, ca múa vui thích.

Lúc ấy, Ma vương đang buồn khổ, nắm tay đè nén tiếng bi ai, tạm thời ngồi im. Các kỹ nữ lại tiếp tục ca múa, tạo ra sự hân hoan, khiến cho ma hoan hỷ. Ma vương đưa tay lên, kêu lớn:

–Im lặng! Im lặng! Cho đến bảy lần, các kỹ nữ mới đứng im. Bấy giờ, trong chúng ma, có một kỹ nữ, tên là Điện Khả Ý Thanh, đến chỗ Ma vương, cúi mình, chắp tay, nói kệ:

*Đại vương nay tự tại
Như thấy tướng chết buồn
Vì là gánh gánh nặng
Nay mới sinh kinh hoàng
Ai có oán lực hơn
Mà lo chẳng vui mừng.*

Ma vương nói kệ đáp:

*Ta có oán lớn đè nặng tâm
Thích-ca tử giải học huyền thuật
Ta không phương tiện để phá họ
Như vậy không lâu cõi Dục vắng.*

Kỹ nữ đó, liền nói kệ:

*Đại gia, phương tiện nhiều vô lượng
Ra sức phá hoại đâu khó gì
Ba cõi trời buộc, ai thoát được?
Bể tham chìm đắm, ai làm cạn?*

Ma vương lại nói kệ:

*Bố thí và khổ hạnh
Bi nguyện là tơ màn
Giữ cung không Vô tướng
Đệ nhất trong binh khí.
Có thể đoạn sinh tử
Các cõi hết không còn
Lấy không làm rừng thành
Đệ tử ở hang núi.
Tinh tấn thường tụ định
Hết lỗi lầm các cõi
Sức phương tiện thân thông
Từ bi vì giúp bạn.
Ông Ưu-ba, Câu-lợi.
Mâu-ni đều hàng phục
Ở trong ba cõi ấy.
Phương tiện khéo thâm giữ
Cảnh giới ta dục rộng
Tất cả đều không còn!*

Năm trăm kỹ nữ ở bên Ma vương, nghe tán thán công đức hiện có của Như Lai, liền được Tam-muội của Bồ-tát tên Ly Nhất Thiết Tướng Điện Quang. Các kỹ nữ đó, liền dùng những vật trang nghiêm ở cõi trời, mưa xuống vô số hương hoa âm nhạc từ xa, hướng về chỗ Đức Phật, để cúng dường Đức Thế Tôn. Ở trên rừng Trúc, như có mưa rơi. Nhờ có được thần lực của Đức Như Lai giúp đỡ nên khiến cho các Thiên nữ đó, từ xa được thấy Đức Thế Tôn và các đồ chúng. Họ vô cùng vui mừng phát khởi niềm tin thanh tịnh và sự ái kính bậc nhất.

Bấy giờ, các vị Tỳ-kheo trong chúng, thấy ở rừng Trúc có tướng như vậy, nên sinh lòng nghi lạ, liền bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Từ xưa đến nay, chúng con chưa từng thấy

nghe, ở rừng Trúc, có ứng hiện điềm lành mưa xuống hương hoa... như thế. Có phải do Tôn giả Xá-lợi-phất, Tôn giả Mục-kiền-liên... hiện ra tướng này chăng? Hay vì nhân duyên gì, mà thấy hiện tướng hy hữu ấy?

Đức Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo:

–Chẳng phải hai vị ấy hiện tướng thần thông. Đây là năm trăm kỹ nữ của Thiên, ở nơi cung ma đó mưa xuống những hoa hương và phẩm vật, để cúng dường ta. Chẳng bao lâu, họ sẽ đến đây, đều ở bên ta và sẽ được thọ ký Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Lúc này, năm trăm kỹ nữ của Ma vương kia, từ xa đã nghe lời hứa thọ ký của Đức Phật, nên rất vui mừng liền phát sinh niềm tin thanh tịnh. Nên họ liền được Tam-muội Bất vọng Bồ-đề tâm. Năm trăm kỹ nữ của Ma vương tức thì mặc áo một vai, gối phải quỳ xuống đất, ở trong ma cung, hướng về Đức Phật, chắp tay cung kính nói kệ:

*Tất cả thế gian mù không mắt
Chỉ có Phật, người thấy khắp cùng
Làm cạn sông ái cõi trời người
Như Lai tự độ cùng tất cả.
Chúng con làm sao chóng thành Phật
Người trời đều cung kính, tán dương
Thân nữ đáng chán nên lìa bỏ
Mau gần Mâu-ni nghe chánh pháp.
Thần thông trí, Như Lai tối thượng
Vì chúng con khai thị dẫn đường
Đem báu Giác chi vô thượng ấy
Khéo nói vô cấu như đèn sáng.
Diệu lực hàng ma không ai sánh
Giác ngộ chúng con nên thọ ký.*

Năm trăm kỹ nữ nơi cung ma nói kệ xong, liền đi đến chỗ Ma vương nói kệ:

*Thắng Đức Như Lai trọn chẳng động
Sao đối với Phật mà khởi sân
Thân này các khổ đã bức bách
Lại khởi kiêu mạn tự bôi mình.
Nên bỏ sân này, nhất định tin
Làm cạn bùn kiêu mạn tử sinh
Thể tánh chúng sinh Phật biết rõ*

Chúng con nên tới chỗ từ Bi.

Ma vương nghe kệ, lại nghĩ đến những người nữ ấy, ý ác càng tăng: “Ta nay nên dùng năm thứ trói buộc để trói buộc, năm trăm kỹ nữ này, khiến chúng phải ở đây, chẳng thể đến chỗ Đức Phật.” Năm trăm người nữ này, nhờ niệmlực của Đức Như Lai gia hộ, nên Ma vương, đã chẳng thể chế ngự.

Năm trăm kỹ nữ ở cung ma, rất muốn đến chỗ Đức Phật. Lúc họ sắp sửa ra đi, Ma vương với lòng sân hận, liền khởi ý niệmlực: “Ta nay, tự dùng sức của cảnh giới để cấm chế những kỹ nữ kia.” Ma liền khởi lên gió lớn Tỳ-lam trái thời đầy khắp hư không, muốn khiến cho những người nữ ấy mê muội, mất phương hướng, quay về lại cung ma để chẳng thấy đường đến chỗ Phật. Với thần lực của Thế Tôn, nên một chút vi diệu còn chẳng thể nổi lên, thậm chí chẳng thể lay động được một sợi lông, huống gì là gió lớn, gió dữ.

Ma vương càng thêm sâu khổ, lòng càng áo não, than thở rồi kêu gọi các con mình và quyến thuộc. Tất cả cung ma lớn tiếng tràn đầy nói kệ:

*Con yêu, quyến thuộc tập hợp hết
Lòng ta nóng bức như cây độc
Sức thần thông cảnh giới ta hoại
Lời hay dua nịnh chuyển Thích-ca.*

Những con trai, con gái của Ma vương, cùng các quyến thuộc, nghe âm thanh này, thấy đều chạy mau đến trước Ma vương. Trong số này, có một người con của ma, tên là Thắng Trí, chấp tay nói kệ:

*Đây chẳng kiếp thiêu, chẳng tướng chết
Vì sao sinh đủ thứ ưu não
Đây không lực lớn thắng kẻ oán
Có sao dị trí tợ ngu si?*

Ma vương nói kệ đáp:

*Nay Thích-ca Tử này
Ngồi ở nơi rừng cây
Là đại oán trước mặt
Tại sao người nói không.
Kẻ kia có thắng lực
Khiến lòng ta kinh hoảng
Con ta cùng quân chúng*

Như than vào lửa hừng.
 Hàng trượng phu danh tiếng
 Sáng suốt nhiều tài năng
 Hiện hợp và chưa hợp
 Nay đều nương theo đó.
 Ta oán vì trá hiện
 Trí lực đều đối tranh
 Người trí danh cao vượt
 Điều đi pháp dẫn dắt.
 Nay các thị nữ này
 Với ta tâm không thương
 Thấy bỏ chỗ thích xưa
 Đi đến chỗ Sa-môn.
 Chỉ ta lấy làm chứng
 Ngày nay nương về Phật
 Tất cả ba cõi này
 Các huyễn đều khiến không.
 Phật tuy có đại lực
 Ta phá thành tro tàn
 Ta cùng tất cả chúng
 Cần phải dốc sức làm.

Bấy giờ, tất cả các con của Ma vương, cùng tất cả quyến thuộc nội ngoại, đều chấp tay và nói:

–Tất cả chúng con đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Nên đem thần thông để hộ trợ, dùng cảnh giới này, bày ra khiến cho chúng biết, làm Thích tử ấy thoái lui, khiến cho nát như tro. Nếu thắng lợi, chúng con tốt lành. Nếu chẳng thắng thì chúng con sẽ quy y vị Thích tử đó. Chúng con, thuở trước, có cả đại quân vây quanh, đi đến cây Bồ-đề, nhìn thấy Thích tử một mình, không bạn bè, mà do lực thần thông nên quân chúng của chúng con đều thoái lui hủy hoại. Huống gì hôm nay Phật lại có vô lượng đồ chúng đều đã thành tựu.

Ma đáp:

–Các con hãy đi đi! Nếu có thể giết chết ông Sa-môn Cù-đàm quay trở về. Nếu chẳng thể thì cũng phải quay về cung mà tự phòng vệ.

Ma vương liền dùng mười hai vạn chúng làm tá hữu, cùng số đồ chúng hơn số này; trong phạm vi tám muôn bốn ngàn do-tuần, tất cả binh chúng đều đã đầy khắp. Ma lại dùng sức thần thông thần tốc, hiện

lên ngọn gió độc thổi mây đen lớn, mưa xuống những đước lửa, đầy khắp tất cả bốn châu. Ma lại dùng tay, đánh vua núi Tu-di, làm cho bốn châu đều chấn động. Ma lại phát ra âm thanh rất ác và đáng sợ, làm cho vua núi Tu-di và vua các núi, đất đai, đá núi, tất cả đều kinh động. Do sự chấn động này mà ao hồ, sông ngòi lớn nhỏ và nước trong biển cả đều dậy sóng, tất cả các Rồng, Rồng lớn, Dạ-xoa, Dạ-xoa lớn, thấy việc ấy rồi, đều vọt lên hư không. Những ma chúng này, trụ ở đỉnh núi Tu-di, lại ném đá lớn, với số lượng hàng do-tuần, ở trong nước Ma-già-đà, như một trận mưa dữ, chấn động kinh hoàng. Ma lại dùng các thứ như dao, chày, dùi đục, đá lớn, vòng nguyệt, cây chọc, giáo ngắn, chuỗi sắt, răng cạp, gậy lớn và cung tên đại nguyệt cho rơi xuống như mưa.

Đức Thế Tôn nhập vào Tam-muội Toái ma quân trường, làm cho binh tượng và đước lửa lớn, ở trong hư không biến thành mưa hoa. Là mưa hoa Ưu-bát-la, mưa hoa Bát-đầu-ma, mưa hoa Câu-vật-đầu, mưa hoa Phân-đà-lợi, mưa hoa Mạn-đà-la, mưa hoa Đại mạn-đà-la. Mưa xuống giữa nước Ma-già-đà. Tam-muội y, lại biến âm thanh kinh động đáng sợ kia thành đủ thứ âm thanh vi diệu, đó là các tiếng Phật, tiếng Pháp, tiếng Tăng, tiếng Ba-la-mật, tiếng Thần thông, tiếng A-tỳ-bạt-chí, tiếng thọ chức, tiếng bốn ma thoái lui, tiếng đến Bồ-đề đạo tràng... cho đến tiếng Thủ câu, tiếng chằng Thủ câu. Tam-muội ấy, lại biến tất cả dước thảo, tàng lâm, núi đá, đất cát, có trên đại địa của bốn châu này, thành bảy báu. Lúc đó, thế giới không có gió bụi, tất cả yên lặng.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn hiện thân tướng của mình vượt quá Phạm thế tự tại chuyển biến. Từ thân ấy, phân ra đủ các tướng, cho đến tướng Vô kiến đánh phát ra ánh sáng lớn, soi khắp tam thiên đại thiên thế giới, khắp nơi đều sáng rực. Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la, Ma-hầu-la-già, Bệ-lệ-da, Tỳ-xá-xà, Cưu-bàn-trà, Nhân phi nhân; địa ngục, súc sinh, thế giới Diêm-la... tất cả trong tam thiên thế giới như vậy, đều thấy Đức Thế Tôn và ánh sáng lớn. Lúc đó, Trời, Rồng, Dạ-xoa, Nhân phi nhân đều cùng bao nhiêu trăm ngàn quyến thuộc, trên đất và hư không, đi đến chỗ Đức Phật, tung hoa cúng dường. Đến nơi rồi, họ nhiễu quanh bên phải, khen ngợi, lễ bái. Khi đó, địa ngục và các súc sinh, thế giới Diêm-la, vô lượng trăm ngàn na-do-tha A-súc-tỳ câu-chỉ... đều tự nghĩ nhớ lại căn lành gieo trồng đời trước và xưng tụng: Nam-mô Phật-đà! Đường ác hết rồi, họ liền sinh lên cõi trời.

Tất cả hai vạn hai ngàn con cái cùng tất cả quyến thuộc của Ma

vương được thấy tướng thân biến của Đức Phật như vậy rồi, đang ở chỗ Đức Phật, liền được niềm tin hy hữu. Chúng liền cùng với năm trăm kỹ nữ của Ma vương làm lễ dưới chân Đức Thế Tôn, chấp tay cung kính, dùng kệ khen ngợi:

*Diệu sắc tịnh thân sáng biển lớn
 Danh xưng vang lừng đâu cũng đến
 Như ánh kim sắc núi Tu-di
 Chúng con không (chỗ) nương tựa vào đó.
 Chúng sinh lạc đường không thể thấy
 Như Lai mặt trời trí soi đường
 Nuôi dưỡng chúng sinh mãi chẳng thoái
 Thân dẫn chúng con nương theo Phật.
 Trí tạng tích tập giàu vô lượng
 Tâm tính giải thoát như hư không
 Từ bi thấm nhuần tùy cơ thuyết
 Tất cả thành tựu nương theo Phật.
 Đồng trông sinh tử khó giúp vượt
 Giải thoát Như Lai mở bày đường
 Khéo nói nhân quả hay hiển rõ
 Trụ đệ nhất Từ, nương theo Phật.
 Cảnh giới huyễn chói như trăng nước
 Vô trí che lấp, mang các dục
 Phật là y vương cứu thế gian
 Cho nên chúng con nương theo Phật.
 Pháp Phật là cầu qua bốn lưu
 Tài sản bảy thứ thường ban phát
 Chánh đạo Thế Tôn dạy thế gian
 Con gần gũi cúng dường đại Bi.
 Ác ý chúng con hướng về Phật
 Nay đều sám hối Đệ Nhất Giác
 Tất cả các ác đoạn dứt hẳn
 Nguyện Phật nhận con nương Tối thượng.
 Chúng con đều bỏ bè đảng ma
 Cùng phát tâm Bồ-đề vô thượng
 Mời khắp tất cả loài chúng sinh
 Bồ-đề đại nguyện đến vô dư.*

*Phật thường chỉ bày con thắng hạnh
Như Ba-la-mật con đã làm
Lời nói Như Lai không nói khác
Mấy pháp tròn đủ đến Bồ-đề.
Hoa tung lên Phật thành lọng hoa
Thị hiện các cõi nhiều không lường
Nay con kính lễ Lương Túc Tôn
Nguyễn vui Niết-bàn, lợi thế gian.*

Tất cả các quyến thuộc cùng kỹ nữ của ma đều mang hoa trời, từ xa tung lên Đức Phật, nhờ thần lực của Đức Thế Tôn gia hộ nên tất cả hoa biến thành lọng hoa che khắp mười phương vô lượng câu-chi na-do-tha trăm ngàn hằng hà sa các cõi Phật. Lại có hơn số này, cũng biến thành lọng hoa, che trên đỉnh đầu của chư Phật hiện tại khắp hư không mười phương. Lúc ấy, tất cả năm trăm kỹ nữ cùng quyến thuộc của ma đều thấy mười phương vô lượng a-tăng-kỳ các cõi Phật yên ổn nói pháp và thấy quyến thuộc của các Đức Phật đó vây quanh, mọi người ngồi uy nghi rực sáng, thấy lọng hoa trụ ở trên hư không che đánh Phật. Các Đức Phật ở những cõi đó, đều đồng một màu, hình tướng thị hiện đều giống như nhau. Chỉ Đức Thế Tôn ngồi tại tòa Sư tử với vô vàn quyến thuộc, công đức trang nghiêm hiện lên không gì bằng. Lại nghe âm thanh nói pháp của chư Phật đầy khắp. Quyến thuộc của ma, nhờ sự gia hộ của Đức Phật Thế Tôn, nên được thấy thần thông biến hóa như vậy. Đã thấy được những việc này rồi thị họ lại càng yêu thích số một, phát sinh niềm tin thanh tịnh, làm lễ dưới chân Phật, ở trước Đức Phật, nghe pháp.

Các con của Ma vương, cùng các quyến thuộc có khoảng mười hai tần-bà-la, lui trở lại cung ma thưa với Ma vương:

–Chúng tôi tạo nhiều việc ác như thế, nhưng chẳng thể hủy hoại được một lỗ chân lông của Sa-môn Cù-đàm.

Lúc ấy, lại có hai vạn các ma quy y Đức Như Lai và đang ở trước Đức Phật, nghe pháp.

Bấy giờ, Ma vương đã mất uy lực, lại giận dữ nói:

–Ta hôm nay, không có kế hoạch gì mới, nhưng không thể nào an trụ, khi chưa diệt được người con của dòng họ Thích, khiến cho người đó bị hoại diệt thì làm sao ta có chỗ mà trụ đây? Nói liền trở về cung ma, vào nhà ưu não, ngồi lặng thinh ở đó.

